

послодавце да ли запошљавају лица млађа од 15 година.

С друге стране, појам „управе” чије се дефиниције разликују како у теорији, тако и у пракси, може се посматрати сва два становишта:

1. врста државних послова – управни послови које обавља неки орган власти (нпр. инспекцијски послови),
2. врста органа која обавља одређене послове извршне власти (нпр. Управа за ветерину).

Тако се дефиниција управе може поставити полазећи од тога да ли дефинишемо активности (функционална дефиниција) или субјекте који врше активности (организациони дефиниција). У том смислу дефиниција управе може бити:

1. функционална управа је скуп свих послова који се континуирано обављају ради остваривања функција и задатака државе према својим грађанима или према другим земљама. Послови који се обављају су извршавање закона и других прописа, на следећи начин:

- доношење општих и појединачних правних аката,
- вршење материјалних аката и радњи.

Карактеристика ових послова је да се врше уз посредовање државне власти (са или без примене принуде).

2. организациону управу чине сви органи власти – државни органи или недржавни органи уколико им држава да овлашћење, који извршавају законе и друге прописе ради остваривања обавеза државе према грађанима и другим државама.

Најопштија дефиниција управе мора у себи садржати и организациони и функционални приступ, па у том смислу управу можемо дефинисати као **скуп активности усмерених ка извршавању закона и других прописа и усмерених ка остваривању обавеза државе према њеним грађанима и другим државама, а које активности се састоје од доношења правних аката и вршења материјалних аката и радњи, а врше их субјекти који су организовани ради вршења тих активности.**

Према томе, појам извршне власти и управе нису синоними, тј. не значе исто. Извршна власт се остварује, између осталог и преко управе, а управа врши послове извршне власти, као и послове које не спадају у послове извршне власти, већ спадају у послове пружања различитих јавних услуга.

2. ИЗВРШНА ВЛАСТ У СРБИЈИ.

1. Развој извршне власти у Србији.

У Србији, као држави са мешовитим системом државног уређења (тзв. полупредседнички систем) законодавну власт врши Народна скупштина, извршну власт врши Влада, а судску власт врше судови и јавна тужилаштва.

Уставом Републике Србије, као основним правним актом, утврђено је начело владавине права које се остварује 1. слободним и непосредним изборима, 2. уставним гаранцијама људских и мањинских права, 3. поделом власти, 4. независном судском влашћу и 5. поштовањем устава и закона од стране власти. Уставом је такође предвиђено да је уређење власти заснива на подели власти на законодавну, извршну и судску власт, а да се однос те три гране власти заснива на равнотежи и међусобној контроли (чл. 3. и 4. Устава РС).

Развој начела владавине права и начела поделе власти у модерној Србији почиње са стварањем централног органа власти названог Правитељствујушчи совјет сербски. Совјет је створен на Народној скупштини у Борку, у току Првог српског устанка, 15. августа 1805. године. Совјет је био нека врста владе и имао је извршну и законодавну власт. Као централни орган власти доприносио је да се са успехом развија борба против Отоманске империје. Совјет је стварао основне услове за бржи економски, друштвени и културни развој Србије. Постепено је сузбијао нахијски сепаратизам, а под Карађорђевићима се борио против феудалне и регионалне подвојености.